

Моє життя, із погляду...

Аня Войтюк

Моє життя, із погляду, солодке:
Ні злості, ні зітхання, ні розплат.
Але любов — то не напрочуд легко,
То безкінечний і жорстокий кат.
І бачуть всі: сльозинка ледь блиснула —
І посмішка прикрашує вуста.
Але ж не буду кожної я днини
Демонструвати всім свого хреста!
Що серцю — всі бажання і страждання?
Що долі — всі старання і вогні?
Я в кожний день із розумінням вірю,
Та він нестерпно шкодить лиш мені.
Не відступайся! — всі кричать, — не треба!
Не дай зламати істину в собі!
...Та є кохання, є — розчарування,
Коли все щастя десь, лиш сні — тобі.
На зазіхайте на мою недолю,
Вона страшніше чорного рядна.
Кому яка любов? Тут факт є фактом:
Між нами залишається стіна.
Я кожен день по-новому палаю,
Щоб не згоріть в останньому вогні.
О Боже мій! Прости мені за різкість,
Та іншу долю подаруй мені...

2005